

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
évesre 4 frt.
félre 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábes petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér óra 15 kr.

Alsófehér vármegye felirata a köz- igazgatás államosítása ellen.

Mélyen tisztelt Képviselőház!

Alig van vármegye hazánk törvényhatóságai között, mely a sorsnak évszázadokon át több és súlyosabb megpróbáltatásaiban részesült volna — önhibáján kívül, — mint Alsó-Fehér vármegye, mely fejlődésének s haladásának minden újabb vívmányánál, méltó büszkeséggel mondhatja el, hogy: önjelén, alkotmányt s szabadságot szerető fiainak áldozatkészségéből fokként emelte ki magát lesújtott helyzetéből. Ez erőt, ez áldozatkészséget, az önkormányzat teremtette élete felemelő küzdelmeiből merítettük, mely ámbár mindig új tettekre sarkalt az anyagi és előhaladás terén, a kötelességek szaporodásával csak emelkedett a vágy: többet és jobbat tehetni.

És mert felismertük az önkormányzatnak erőnk s bizalmunkat fokozó hatalmát, mert látuk, hogy hajlíthatlan törekvéssel képesek voltunk számtalan akadály dacára előhaladni: mindannyiszor tiltakoztunk minden oly eszme, minden oly kísérlet ellen, mely nemzetünk hajlamaival, szokásaival, jellemével és történelmi multjával ellenkező idegen intézményeket bármi uton is meg kívánt honosítani. Vármegyénk közönsége már többször kifejezte nézeteit közigazgatási intézményünk felett, melyet fejleszteni s tökéletesíteni teljesen alkalmasnak ismer és mindannyiszor kijelentette, hogy ez intézmény fejlesztését csakis a tisztviselők választási jogának, ősi nemzeti jogaink egyik legsarkalatosabb pontjának fenntartásával óhajlja eszközölni.

Nézetünk közös volt hazánk legtöbb törvényhatósága nézetével, s mi úgy véljük, hogy a tör-

vényhatóságok indokolt felirataiból az ismételve nyilatkozó független közvélemény igaz hangját lehetett hallani.

Méltán lephetett meg ily körülmények között „a közigazgatás és az önkormányzat rendezése a vármegyékben“ című törvényjavaslat, mely lehetőség, hogy — indokolása szerint — a sürgető közvélemény következtében készült, de hogy nem a valódi közvélemény befolyása és nem a valódi közszükség hatása alatt, hanem annak félreismerése folytán létesült: a törvényhatóságokból felhangzó nyilatkozatokon kívül azon rendkívül elágazó bírálatokból és magyarázatokból is kitetszik, melylyel épen a mélyen tisztelt képviselőház tagjai pártkülönbőség nélkül fogadták — az önkormányzat jogos védelme és biztosítása szempontjából. Lehetetlen némán maradnunk e veszélyes pillanatban; elveink, törekvéseink, fejlődésünk kényszerítenek fellépni a vármegyei önkormányzat ily megtámadatása ellenében, mely „a jó közigazgatás biztosítása s ezzel az állam megszilárdítása“ hangzatos jelszava alatt küzd ellenünk, mintegy azt kívánván elhítenni, hogy a jelenlegi önkormányzat e nemes és nagy eszméket nem ismerte, s nem szolgálta volna! Huszonhárom év küzdelmei igenis azt tanítják, hogy vármegyénk nemesak átértékelt feladatokat, hanem áldozni is tudtak ez eszmék valószínűsítés érdekében, s ha régebben itt-ott fel is tűnedezték ellentétes törekvések, ezek a magyar állam eszme folyton erősebbé váló behatása alatt mindinkább elenyésztek.

Mi teljesen meg vagyunk győződve, hogy a vármegyei közigazgatás — dacára korlátolt javadalmazásának s annak, hogy elegendő személyzetel nem rendelkezik és folytonosan új meg új teendők halmazával van terhelve, nem áll hátrább

feladatai teljesítésében, mint a jobban javadalmazott, kisebb tevékenységi körrel bíró s kellő személyzettel ellátott bírói és pénzügyi kar. Miután pedig úgy a bírói szervezet, mint a pénzügyi közigazgatás aránylag több változáson, sőt epuráción ment keresztül, mint a törvényhatóság közigazgatás, s miután ezen változások és epurációk ezen intézmények államosítása után történtek: önként következik azon igazság, hogy az államosított intézmények sem lehetnek kivételek oly elletétes befolyások alól, melyek a gyarló emberi természetre egy vagy más tekintetben latni képesek.

Ugy véljük továbbá, hogy a katonai és hivatalnoki állam a legrosszabb és legdrágább lehet minden igazgatási formák között. A nagy hadsereg fenntartását azonban a szomszédos országok magatartása és földrajzi helyzetünk teszi parancsolólag szükségessé; de hogy minő szükség kényszerít arra, miszerint a kinevezéssel kapcsolatos bürokrata szervezet behozatalával az önkormányzathoz szokott vármegyei közönség tevékenysége, megfelelő hatáskör hiányában annyira megbéníttassék, hogy az lassanként semmivé váljék s így pusztán csak a hivatalnoki status maradjon meg nekünk: el nem képzelhetjük, arra a törvényjavaslat indokolásában elfogadható érvet nem találunk.

A törvényjavaslat indokolása szerint „a hatósági funkciók ellátására hivatott tisztviselők választása az igazi önkormányzatnak szükségszerű követelményét nem képezi“ s hivatkozik Angliára és Poroszországra, hol — állítólag — a független elem minden fizetés nélkül, önként látja el a hatósági teendőket egy részét. Eltekintve attól, hogy a közelebbi években Európa legtöbb államában, pld. Angliában 1888-ban nevezetes változás történt,

TÁRCZA.

Emlékezés Nagyenyed pusztulására.

(1849. Január 8.)

Szilágyi Farkastól.

(Folytatás.)

Érdekes a Jenei családnak távozása Tövisről.

Jenei Elek alsófehérvármegyei birtokos, ki az Enyedet ért katasztrófát megelőzőleg, csak pár héttel kelt össze jelenleg özvegye Horváth Katalinnal, miután fiatal nejét jan. 16-án Enyed romjai között hiába kereste, beállott Kosuth huszárnak s a Czech által balázsfalván hátrahagyott helyőrségbe osztott be.

Jenei vsiami uton-módon, megírta, hogy neje, továbbá édes atyja Jenei József és nőtestvérei: Zuzsa, Mál és Ida Tövisen vannak.

Az a merész gondolata támadt, hogy pár barátjával menjem Tövésre s szeretteit onnan szállítsa el.

Az adott viszonyok között ez valóban merész gondolat volt, mert akkor még fegyveres oláh felkelők árasztották el Balázsfelva vidékét minden irányban. Aztán meg Tövis Balázsfalvától megláthatós távolban fekszik s a Balázsfalváról Tövésre vezető ut tisztán oláhok által lakott vidéken vonul keresztül.

De hát Jenei nem azért volt kiváló katona, és pedig huszár, hogy megijedjen a veszélynek árnyékától is.

Tény, hogy jan. végén, egy szép téli nap reggelén negyed magával egyszer csak Tövis közepén terem s hivattja Tömöst.

Tövis ekkor is tele volt felkelő oláhokkal s ha csak egy kevés bátorság lakozik vala bennük, Jeneieket lelő-

hették, vagy leagyalatták volna, hisz négy ember állott szemben néhány száz fegyveres oláh felkelővel.

Dehogy támadták meg.

A helyett, hogy azt tegyék, eszevesztetten szaladtak ki a városból minden irányba.

Tömös pedig a négy nyalka magyar huszár előtt megjelent s Jeneit elvezette neje, atyja és testvérei szállására, mely a kapitányi lakkkal ép szomszédos volt, aztán két szánfogatot állított elő, melyekre Jenei — miután barátjaival és családjával könnyelműen villás reggelizett, övéit felpakolta s elindultak Balázsfalva felé. Tömös is elkísérte őket Kapudig.

Az uton sem merték az oláhok a kis karavánt sehol megtámadni s így a Jenei család baj nélkül jutott el Balázsfalvára.

Jeneieket távozása után a vitész! tribúnok Tövésre vissza szállingoztak s szidták Tömöst, a miért a magyar huszárokat kalauzolta, a helyett, hogy elfogassa.

Tömös sem maradt adósuk hanem kellőképen méltatta ama nagy vitéségüket, melyet a négy huszár látára tanusítottak.

Február közepe körül egy biharmegyei férfiakból álló nemzetőr század vonult le Tövésre. Tömös értesülvén hogy a kis városhoz magyar csapat közeledik, órcapatja élén a bihariak elibe vonult s városát a vezénylő tiszt lovagias jó indulatába ajánlotta.

Elmondta, hogy fiaik és unokáik a császár hadseregében harcoltak, mert a császárnak esküdtek hűséget, de ők az öregek nem azért fogtak fegyvert, hogy a magyarok ellen küzdjenek, hanem kizárólag azért, hogy a városukban levő több száz enyedi menekült életét, szélsősékdő váreik ellenében megvédjék s a város területén a rendet és nyugalmat fenn tartsák. Ez Isten segédelmével nekik sikerült is. Ha ezeket a magyarok neki nem hinnék el, kérdezzék meg az enyedi menekülteket, kik ir-

tozatos nyomoruságuk idején Tövis vendégszeretetét igénybe vették és veszik.

A vezénylő nemzetőr kapitány Tömössel barátságosan kezelt s azután a bihariak a veteránokból álló oláh granicsár csapat kíséretében bevonultak Tövésre hol a városi oláh-lakossággal szemben a legszívélyesebb előzékenységet tanusítottak.

Ez a nemzetőr század írta össze a központi segélyző bizottság megbízása folytán a talált enyedi menekülteket s szállította el Tordára vagy Koizsvárra, kiknek kedvük volt onnan távozni.

A bihariaknak Tövisen történt megjelenése után ott csak kevés enyedi menekült maradt, komolyabb bántódása azonban nem volt ezen kis városban, elsőtől végig egy menekültnek sem.

A győztes magyar kormány sem állított hadi törvényszék elibe a tövisi oláhok közül senkit s így ez a magyarok és oláhok által vegyesen lakott kis mezőváros, azon vidék központján, hol a felkelő oláhok a legborzalmasabb gyilkolásokat vittek véghez, ama rettenetes időket átélte a nélkül, hogy kebelében avagy csak egy embert legyilkoltak, vagy a vérbírság itélete alapján kivégeztek volna.

Ez a csodával határos eredmény a tövisi felvilágosult oláh granicsár családok okos és lovagias magatartásának, főleg pedig Tömös városbíró becsületességének és bölcsességének köszönhető.

A poltikai vihar elmúltja után, annak emlékéül, hogy a kis Tövis az iszonyu polgárháborút jelentősen enyebb baj nélkül élhette át, Tömös a városnak Enyed és Gyulafehérvár felől jövőkön két keresztet emeltetett saját költségén, melyek ma is fenn állanak.

Tömös 1859-ben halt meg 72 éves korában szülővárosában Tövisen.

Halálának híre Enyeden általános részvételt keltett s temetésén megjelent pár száz enyedi polgár is.

miután a közigazgatási tisztviselők választás alá esnek és megfelelő fizetést kapnak, s eltekintve, hogy nálunk is úgy régebben, mint most is, igen számos nevezetes feladatot teljesen díjtalanul teljesítenek a törvényhatósági bizottság buzgó tagjai, — a törvényjavaslat már azért is visszaesést és nem haladást jelez, mert nem biztosít az önkormányzatnak megfelelő hatáskört, sőt a 137 §-ban foglalt azon intézkedése, miszerint a vármegye pusztán csak felszólalhat alkotmányunk egyik legfőbb törvénye az 1791. XIX. t.-cz. ellenére az országgyűlés által meg nem szavazott adókra és meg nem ajánlott ujonczokra vonatkozó kormányrendelet ellen, de annak végrehajtását meg nem akadályozhatja: eléggé felvilágosíthat arról, hogy mily értékkel fog birni az új „önkormányzati jog és hatáskör“ reánk nézve. Már pedig, ha megsemmisül a vármegyék közönségének önkormányzati tevékenysége, ha ki hal a vidéken a politikai élet s a centralizáció hatása folytán a kormány székhelyén összpontosul minden irányadó politikai tevékenység: a történelem tanúságai szerint félni lehet, miszerint idővel úgy a vidéken, mint a központban, oly veszélyes irányu elemek és törekvések juthatnak befolyásra, melyek létrejötte az államra és társadalomra nézve egyaránt végzetes hatású lehet.

A folyton fejlődő, életképes önkormányzat köréből ily eshetőségek ki vannak zárva; s épen azért mi, kik a helyes reformokat örömmel fogadjuk és üdvözöljük, mély tisztelettel kérjük a Képviselő Házat, miszerint a beadott közigazgatási törvényjavaslat mellőzésével, a közigazgatás reformját — a vármegyei tisztviselők választási jogának fenntartása mellett, különösen a járási s községi közigazgatás helyesebb rendezésével, — a kormány szigorú ellenőrzése alatt, oly szervezettel méltóztatassék eszközölni, mely a vármegyei önkormányzatot magyar nemzeti szellemben fenntartani és fejleszteni képes.

Mély tisztelettel maradván

Alsófehérvármegye törvényhatósági bizottságának Nagyenyeden 1891. évi márczius hó 24-én tartott rendes közgyűléséből.

Alsófehérvármegye közönsége.

Alsófehérvármegye közgyűlése.

Amint annyi bizottság és albizottság munkáit össze három óra alatt elvégezte a f. hó 24-én tartott közgyű-

lés. — Tömérdek számadás miházezfalvi és esombordi révgyök megvásárlása 32000 frt kölcsönrel, az abrudbányai laktanya pót építkezései 20000 frt kölcsönrel, egy esomó községi tisztújítási fellebbezés stb csak amugy döltek egymásután. Szabályrendeletekben sem volt hiány: ujjlag szabályzatnak az utmesterek, s nem tudom hányadikszor megkíséreltetik a községi körorvosi intézmény melyet fizetés tekintetéből három orvos is megbeszéltek pro et contra, mert bizony a fizetés csakugyan szegényes t. i. olyan minő a publicum, már pedig nyomorult fizetésre s még nyomoroságosabb mellék jövedelemre nem vállalkozik tisztezséges buzgó orvos. Volt alispáni, árvaszéki s mindenféle jelentés. Megemlékeztünk a jó öreg Miksa Miklós volt pénztárnokunkról, a derék Kovács Sándorról, a nemes szívű alapítónkról, a vármegye jó mérnökéről; Jucho Ferenczről, kinek nevét hatalmas bányamű s egy ujra teremelt modern község teszi örökössé, és Imreh Lázárról, a volt 48-as honvédtisztől, kik a vármegye bizottságának előkelő, tisztelt alakjai valának. s emléküket részvételt jegyeztük be a közgyűlés jegyzőkönyvébe. Egy óra felé járt az idő, midőn az indítványokra került a sor. Az első indítvány az új közigazgatási törvényjavaslat ellen szólt, az állandó választmány nevében feliratot ajánlván a képviselő házhoz. Br. Kemény Kalmán főispán ki a legjobb gyűlési elnökök egyike, megjegyezte hogy miután vármegyénk már többször kifejezte e tárgyban nézeteit, nem látja czélra vezetőknek ez alkalommal azokat ismételői, egyébiránt az autonomia szempontjából a gyűlés belátására bizza az elhatározást. A gyűlés azonban épen az utolsóak látszó órában is következetes kívánván lenni előbbi elhatározásaihoz, annak nyílt és őszinte kifejezést kívánt adni s azt meg is tette a főjegyző által szerkesztett és felolvasott feliratában. Pávai V. Elek indítványa több adóügyi nyomoroságot kívánt orvosolni, miután azonban az állami adózás ügykörében való határozat nem tartozik a közgyűlés hatáskörébe, érdemlegesen nem is intézkedünk. A jegyzőkönyv hitelesítése egy bizottságra bízván, a főispán harsány eljenzés között fejezte ki köszönetét a tagok buzgalmaért.

Re bene gesta mentünk főispáni ebédre, és a mit közgyűlésen nem lehetett, megkérdezte az alispán köztszeteit főispánunktól, hogy miután Maros Torda vármegyét, meg M.-Vásárhelyt is ő reá bízták, és mi attól tartottunk, hogy elhagy minket, a mit pedig erősen nem akarunk, nem volna-e szives megayugtatni? Erre ő maga kijelentette, hogy ő csak ideiglenes főispánja lett Maros-Torda vármegyének, M.-Vásárhelynek, de hogy meddig lesz főispánja a mi vármegyénknek, azt ugyan megmondani nem tudná, hanem reméli, hogy addig, a míg a közügynek jó szolgálatokat tehet, miből a következő felköszöntőt mondó főjegyző egyszerűen azt következtette, hogy ő méltósága végelegesen csakis vármegyénknek fog főispánja maradni — a közohajtáshoz képest. Az ebéd jó, a borok kitünők s a felköszöntők sürűek voltak, az államosításról pedig nem is beszéltünk Majd ősszel meglátjuk!

Márczius 15.

(Ünnepi beszéd. Tartotta Makkai Domokos főiskolai tanár.)
(Folytatás.)

Márczius 15-én még nem volt törvény által szentesítve az új Magyarország alkotmánya, de már be volt írva a szívekbe, áthatotta a szellemeket. A míg a törvényhozás szokott újján haladt, a türelmetlen nemzet maga hirdette ki, léptette életbe a fővárosban azt, a mire rögtön szükségbe volt.

Életbe léptette a szabadsájt, a szellemi és politikai szabadság vezérét s leghívebb örát. Ri kényszerítették a helytartótanácsot, a sajtó eddigi békóját, hogy maga hirdesse ki a szabad sajtót.

A nemzeti színt és czímet feltűzték a középületekre, s így a magyar független állam külső jelvényeiben is megjelent. Forradalom volt ez, de szép és lélekemelő. Nem a nemzet haragja seperte el a régi intézményeket, hanem egy ihlet percében támadt lelkesedés léptette életbe azon eszméket, melyek annyi nagy elmében s nemes szívben kiforrva, az egész nemzet lelkét áthatották.

A forradalom hősei ezen jelszavakkal tartották fenn a rendet: „Eljen a király! Legyen alkotmányos reform, szabadság, egyenlőség, béke és rend!“ Mit kívánt egyező a nemzet?

Ilyen tavasza rég nem volt a magyarnak. Az az öröm, mely akkor a nemzet lelkét meglepte: annyi évtizeden át egyik nemzedék szívéből a másikba szállott.

S mi is érezzük, hogy ezen események feljutásánál lelkünk felmelegszik, megijodik. Multunk dicsősége s jövőnk reménye tündöklék márczius 15-ikében. E napon az ország törvényes képviselőinek határozata is készen volt. 14-én elfogadták a főrendek az alsóház határozatát s 15-én fényes küldöttség vitte azt a királyhoz megerősítés végett. Bécs lakossága tüntető lelkesedéssel s kitörő örömmel fogadta a szabadságáért és küzdő nemzet képviselőit. István főherceg, a nádor vezette azt.

A király másnap megerősítette a nemzet határozatát, kijelentvén, hogy: „mindazon kívánságok teljesítésé-“

melyektől kedvelt Magyarországom boldogsága és alkotmányos felvirágzása már most feltételezve van: szívesen fordítom gondjaimat.“

Ha csak tőle függött volna: bizonyosan szívesen fordítja gondjait Magyarország alkotmányos felvirágzására.

Széchenyi Istvánt, az aggódo lelkű nagy magyart is egy pillanatra meglepte a királyi biztató szó s a váratlan eredmény. Neki is régi kedves óhajta — ugymondá — hogy Magyarország saját tengelyn körül forogjon, mert e nélkül oly haladás lehetetlen, a milyen után ő sóvárog. És ama hihetőség, hogy most ez megtörténhetik, örömmel tölti szívet . . . Szűnjék meg most minden párt, minden kaszt . . .

Márczius 23-án kihirdették az első független, felelős magyar miniszterium megalakulását. Április 11-én szentesítette a király az új törvényeket.

A magyar nemesség lemondva a maga kiváltságairól: kivirta a magyar állam és a magyar nemzet jogait.

Igy köszöntött be a tavasz 1848 márczius havában. Midőn a természet téli álmából ébredezni kezdett: akkor már a nemzeti lelkesedés s a hazafias öröm legszebb virágait fakadták az egész országban. A virágyulás ilyen kellemes, jótékony látványa egy pillanatra elűmított minden nemzeti gyűlöletet, irigységet és öuzést. S fakasztott éltető bizalmat a király és a kormány iránt. Milyen gyümölcsöket teremhetett volna ezen dus virágzás nemzetünk életfáján!

De nem csak a természeti, hanem az erkölcsi világ méhében is nagy viharok rejlenek. Reánk is zudult olyan zivatar, mely nem csak szabadságunk ifju hajtásait, de nemzetünk életfáját is megsemmisüléssel fenyegette. Örömmünk aggodalomná, majd pusztító haraggá vált, midőn látunk kellett, hogy támadnak reánk, a kik általunk szabadságot s emberi méltóságot nyertek: e hazában lakó nemzetiségek. A faj és testvérgyűlölet emésztő harcában saját királyunk idegen seregeivel is megkeletett küzdenünk s e miatt bizalmunk fonata ismét elszakadt.

De ez is a mi dicsőségünkre vált. Másfél évig tartó önvédelmi és függetlenség harcunkban sok életet és sok élet örömet veszítettünk. De ezen küzelemből dicsőségesen emelkedik ki a honvéd név. A világ előtt becsültté vált a nemzet, hős fiaiban és nemes lelkű, áldozatra kész leányaiában. S a vérkeresztésben nem veszett el a 48-iki nemzeti vívmány, hanem megdicsőülve emelkedett ki abból. Ezért nemzeti ünnep nekünk márczius 15-ike.

A gögös elvadult ellenség 1849 márczius 1-én egy osztrák császári nyilatkozattal megszüntnek nyilvánítá a magyar birodalom. De a magyar birodalom serege nem sokára a szolnoki, hatvani, issaszeghi, váci csatákban olyan nyilatkozatot a birodalom életbenlétéről, hogy az osztrák bizonyára soha sem felejtí el azt. Idegen hatalom zsoldosainak tömegével aztán ki lehetett csavarni honvédeink kezéből a fegyvert; a fegyvertelen nemzet hőseit bakó kézre lehetett juttatni, de azt a kishi üséget, hogy ez a nemzet 1849-ben a maga történetét bezárta volna: semmiféle külső hatalom ránk erőszakolai többé sem elég erős, sem elég gonosz nem lehetett.

Az 1848-iki vívmányok után kishitű eleséggedés többé nem vehetett erőt a nemzetet. A ráért szenvedésben erős, a türebben méltóságos tulott lenni. S mikor a cselekvés ideje ujából elérkezett, ismét nagy munkát végzett. Megszilárdította a közös monarchiát s biztosította a magyar birodalom önálló fejlődését a magyar nemzet szellemi és politikai vezetése alatt.

Többé nem gördítjük hasztalanul Sisyfus követ, hanem háborítlanul és serényen rakjuk egymásra azon köveket, melyekből nemzeti és állami életünk új hajlékai emelkednek.

Régi szenvedéseinket már nem panaszképen, hanem büszkeségből emlegetjük; seibeink diadalként mutogatjuk. S erre legalkalmasabb nap márczius 15-ike.

Évről évre meg fogja ünnepelni e napot minden nemzedék, a szép mult iránti kegyetlenséggel s a szebb jövő reményében. És hadd legyen joga és alkalm a magyar nemzet újabb diadalait ünnepelni!

Approbatæ Constitutiones Oppidi Nagy-Enyed in Territorio ejusdem Observandæ.

(Folytatás.)

Szófogadatlank, mást károsítók, és helyes mentség nélkül valóknak büntetések.

Edictum I-u-m.

Az Fő Hadnagyságnak Tisztját ha ki fel nem venné Communi et Unanimi suffragio végeztetett, nemini Contra dicente poenaja — — — — — fl. 50

A Tisztviselésben esztendőjét eltöltve ha tovább nem akarja viselni, illendő és igaz okát assignálhattya recusatiojának, nem lévén kedve tovább viselésre sine poena menekedjék.

A jövendőben választandó Assesor uraink felől így decernaltatik.

Hogy a' mely atyánkfia még eddig a' Tanács fia közül Assessorágot nem viseltek, tartozzék három esz-

tendeig eg nagyok me tainak, tot

Az

Assessorok ezának ped legyen és

Hogy könnyebbit tendőnkent

iteletű 's

ha Litera hogy az O

vagy nagyo ternatim va

Az O

sessorságot Egyé

u. m. Egyé Ujj bévalas künni a' T

Mind meritalissá

harmad rés roké, melye megnyugot

Taná

Taná

saért, s ki

A kil zéseit meg

Város

tettetik —

Esküt

Köze

Törvé

Első

A' Pr

nak idején

sanak Cum

Ha p

ditaná, a me

de facto bü

Az P

kért vagy

szerint App

Poen

Poen

Interd

Poen

Poen

Poen

Poen

Poen

Apud

sat

Vibici

Ezek a'

a' Vör Birs

soroknak ig

radságok C

Vármegyébe

s elosztani.

En Delib

hogy a' Vör

teket, kiket

De hogy a'

törvényrel i

mert ugy p

egy husról.

Comprobála

ha szintén

nyel keresik

mini Actoris

bus, par et

A' Sol

oszolván, eg

a más rés

része pedig

Assessoroké

A kár

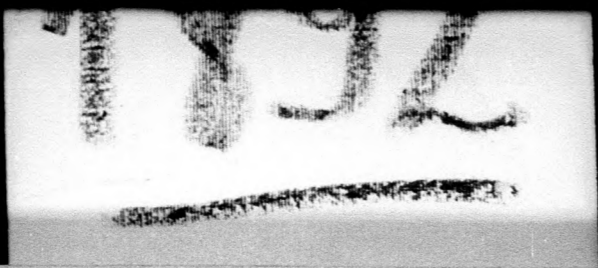
telenitők 's

bévolással n

lövöldözők k

part 3-o. It

tők Appr. C

Előfizetési felhívás.

Lapunk t. olvasóit kérjük, hogy az ápril-junius negyedére előfizetéseiket beküldeni sziveskedjenek.

VEGYES HIREK.

Báró Kemény Kálmán vármegyénk köztisztelt főispánját, kire Maros-Torda vármegye és M.-Vásárhely főispáni méltóságát is ideiglenesen rá bízta a kormány bizalma, f. hó 27-én az ott szék helyére. Nyárádton a vármegye, M.-Vásárhely pedig a polgárság fogadta ünnepélyesen. Beiktatása f. hó 28-án történt meg. Tapintatos magatartása bizonyára a legjobb eredményeket fogja előidézni ott is; ohajjuk azonban, hogy tevékenységét menüel hamarabb egészen csak vármegyénknek szentelje.

Ilyefalvi Imre Lázár gezei birtokos f. hó 19-én 77 éves korában meghalt. Imre Lázár Ilyefalván született, a tanulást a nagyenyedi Bethlen főiskolában kezdte és végezte. 1848-49-ben a Bem táborában szolgált a szabadságharc ügyét, mint jeles katona. Részt vett a piskli hid birtokaért vívott véres és döntő sikerű harcban is, melynek következtében Erdély egy időre az alkotmányos magyar kormány birtokába került. A szabadságharc lezajlása után a gr. Haller családnál kapott alkalmazást Feheregyháza mint gazdatiszt, onnan ugyan-ezen minőségben Bethlen Szentmiklósról ment át, később Gezsén (Alsófehérmegye) települt meg állandóan saját birtokán, melyet munkássága és takarékosága útján maga szerzett. A magboldogultban egy ritka nemes érzetű, nyílt szívű, egyenes jellemű ember és barát, kiváló gazda, fáradhatlan munkásságu ember, emelkedett gondolkodású, hazáját forró szeretetű honpolgár hunyt el. Haza Gezsén hosszasan egyik gyűlése volt az azon vidéken lakó magyar birtokosok nagy részének, hol mindig igazi magyar vendégszeretettel lettek fogadva. Tekintélyes m. e. 20 25 ezer frt értékű vagyonát végrendeletileg a nagyenyedi Bethlen főiskolának és szepsziszentgyörgyi Miko tanodának hagyományozta. Temetése márcz. 21-én ment véghez a vidék intelligenciájának tömeges részvétele mellett Gezsén. Az érdemes férfit emléke legyen ádott, alma zavartalan!

Nekrológ. Belenyési Komáromi Viktor a marosváradjai körjegyző f. hó 23-án meghalt. Hat gyermeke, köztük Sarolta; — Timár Mihály nagyenyedi kir. adóhivatali ellenőr neje és számos rokon gyászolja.

Baleset. A gezei temetőben, midőn elhunyt Imre Lázár vármegyei bizottsági tag sírját ásták, a föld oly szerencsétlenül omlott le, hogy az egyik sírásó, 6 gyermek atyja, halva maradt, a másiknak lábait zúzta össze.

Első eset a füstölőn. A tavaszi évad bálitával az élénk üzleti forgalom — igen természetesen — sok dolgot ad a füstölő szállítási osztálynak. Az ilyenkor postára küldött számlitványok legnagyobb részét a magkereskedők szolgáltatják, a kiknek üzlete, különösen az utóbbi években, élénk lendületet vett. Bármily nagy volt azonban már évek óta tavasz kezdetén a forgalom mind- eddig nem fordult elő, hogy egyetlen cég egy s ugyan- azon napon ezer csomagot adott volna postára. Erre az első eset a napokban következett be, a mikor a Mauthner Ödön magkereskedéséből 1039 póstai csomag került egy napon szállításra, noha a póstai szállításra nem alkalmas nagyobb szállitványok száma — melyeket vasuton továbbított a nevezett cég — körülbelül 40 volt e napon. E küldemények egy része nemcsak a monarchia legtovábbi részeire, hanem messze külföldre sőt tengeren túlra lett szállítva, a mi egyrészt a hazai magkereskedelem örvendős élénküléséről, másrészt arról tesz tanulságot, hogy a nevezett cég már a legtovábbi idegen földön is jó nevet és bizalmat vívott ki a magyar kereskedelemnek.

Színházi műsor. Vasárnap, márcz. 29-én jó- tékony előadás Kolozsváron a titulusú „Mátyás zabol- javára, itt először: A becsület. Suderman nagy hatású színműve. — Hétfőn: A fenegyerekek. (Gigerlik) Fővárosi bohózatos életkép, dalok és kuplékkal, itt először. Kedden nem lesz előadás. — Szerdán bérlés kezdetül itt először: A nagy Galeotto. Echegaray I. spanyol remekirő színműve. Csütörtökön (bérlet 2 ik szám) elő- szőr: Nani, 100 arany pályadíjas eredeti népszínmű, dalok és táncokkal. — Pénteken nem lesz előadás. — Szombaton (bérlet 3-ik sz.) itt először: Tyukodi I. ö- rincz familiája Budapestben, bohózatos vígjá- ték. — Vasárnap: A cigány. népszínmű.

Irodalom.

Az „Erdélyi gazda,” mezőgazdasági lap legutóbbi száma Kolozsvárt a következő érdekes tartalommal jelent meg: Hivatalos rész. Meghívás az erdélyi gazd. egyeslet rendez. közgyűlésére. — A gazd. felügyelői állás szervezéséről. Végzett gazdászoktól. — Dohányter- melési eredmények. vör. Sándortól. — A gyümölcstermelő gazda- közönséghez és az erdélyi gazdasági egyeslet gyümölcstermelési törz- könyvének szabályzata. Szentgyörgyi Lajos és Szász Lajostól. — Hornyóirtó lámpa. Baksay Elemértől. — Eszr. evőtelek Tóth Tamás- tól. — A gyümölcsfák termékenységének fokozása. Szász Lajostól. —

Egyetli élet. — Az erdélyi gazdasági egyeslet igazgató-választmá- nyának márczius 14-én tartott ülése. — Vegyes közlemények. Sze- mélyi hír. (Bajkó Mór). — Fűzvesző-szükséglet. — Földleges agyag- asfalt- és kőpar-kiállítás. — Kézi vetőgép. — Oltvány eladás. — A lenese vetőmag. — A braziliai bab. — Piaczi értesítő. — Ajánl- juk a gazda közönség kiváló pártolásában.

CSARNOK.

A vad tücsök.

— Elbeszélés. —

H. Wells után németből fordította: Janesó Sándor.

(Folytatás.)

Mindenki „vad tücsök”-nek nevezte őt s valóban vad is volt. Mily pajkosan ugrált a házban, udvaron és kertben s egyetlen zug sem maradt felforgatlanul. Künn a réten hentergett a zöld pázsiton, űzte a lepkeket; az erdőben hamarabb minden fára és ha egy lézket kellett levenni, ő volt az első, a ki fenn vala.

Hanem azért mégis kedves és jó volt ő. Ha össze- kuszáltan és összekarmolva, szétépett ruhákkal hazajött, oly békítően és kérésleg nézett nagy fekete szemével anyámra, hogy ő nem vala képes megdorgálni, vagy megb- büntetni, hanem megsimogatta kicsi firtós fejét és gyö- ngeden mondta: „édes kicsi vad tücskőm!”

Hogy mikép kapta e nevet, arra már nem emlé- szem, csak azt tudom, hogy minden ember ugy szólította és ez a név örökre rajta maradt. Hogy őt tulajdonképen Évának hívják, azt senki sem tudta.

Igy gyorsan repült az idő. Tavasz, nyár, ősz, tél sorban váltották fel egymást. Én tíz éves lettem, s már régóta jártam az iskolába. A „tücsök” is már het éves volt.

Ekkor békés házukra mély gyász borult. Anyám nehéz beteg leve. Aggodalomkeltően csendesen fektét a kis szobában a fehér ágyon, a Vadtücsök és én mellette ültünk s szemünk könnyekkel volt telve. Jólehet nagyon gyermekek valánk, mégis feltudtuk már fogni, hogy mit jelent a halál, hogy nekünk senki sem marad szüles e világon. És mégis megtörtént, a halál angyala repült ke- resztül a kis szobán. Oly néma és titokzatos csend vala abban, hallható volt a betegnek minden lélegzetvétele.

Most felemelte fejét, beusóleg tekintett reám, meg- fogta kezem és halkán, alig érthetően susogta:

— Edgár, azt hiszem közel van halalom. Csendesen, ne sírj, hanem légy erős és jó. Azt hiszem halalom so- kakat kiengesztel és neked szerencsét fog hozni.

Nagyot sohajtra elhallgatott s azután még halkab- ban folytató:

— Itt a párnám alatt van egy levél és két ezüst tallér. Ezeket vedd magadhoz és menj azonnai Hamburgba. Ott egy bankház után kell tudakoznod, a mint az a le- velbe meg is van jelölve és ott bizonyosan jól fognak té- ged fogadni.

Ismét elhallgatott, bágyadtan visszahanyatlott s sze- meit bezárta. Erre kimondhatatlan aggodalmat és fájdal- mat éreztem szívemben, hangosan zokogtam s velem sirt a Vadtücsök is.

Anyám ujjai még egyszer átkusolták kezemet erő- sen és görcsösen; mélyen felsóhajtott, s még akart va- lamit mondani, de tehetetlenül visszahanyatlott . . . ha- ott vala.

— Anyám meghalt! E kiáltás, mint kétségbeesett panasz tölté be a szűk szobát. A nap utolsó sugarai a kis ablakon áthatolva még egyszer megvilágították min- dent körülünk, aztán alkonyat és sötét borult mindenre. Az éj közelgett, s mi egyedül valánk a halottal.

Titokzatos sötét lett bennünket körül. Mi meghalt anyám ágya mellett ültünk, sirtunk, zokogtunk. A kis Vadtücsök közvetlen mellett ült és szorosan átkarolva tartott. Azután a fáradságtól elszenderedett és fejecské- jét mellemen nyugtatta. Éreztem könnyű-leheletét és hallottam szive verését; s nagyon és erősnek éreztem magam s elhatároztam, hogy s kis teremést megvédem és mególtalmazom.

A mint felvirradtunk, először is a levelet vettem ki a párna alól. Az meglehetősen nagy volt és keményen le- pécsettelve. Elolvastam a ezimet: „Deeren bankár urnak Hamburg. Jungfernstieg 12.”

Ezután tiszta fehér papírba fogva, gondosan elrej- tém mellényem alá, zsebbebe tettem az ezüst tallérokat s Isten tudja, mily gazdagnak képzeltem magam.

Azután elmentem a polgármesterhez, egyházihoz s még a kikhez szükséges vala. Oh mint sajtott a szívem a fájdalomtól, midőn jelentem oly hidegen vették, kö- zönyösen állani hagytak, s egyetlen vigasztaló szót sem mondtak. Rájuk nézve csak egy hivatalos aktus volt ez s nem tudtak arról, hogy én mit vesztettem.

Mikor hazatértem, a kis Tücsköt a hulla mellett örködbe találtam, fájdalmasan nézett rám és halkán kér- dezte:

— Edgár, nemde magaddal viszel engem is Ham- burgba?

— Bizonyára jó kis Tücskőm! — mondtam könyre fakadva.

Akkor átjőve a szomszédasszony és enntük hozott,

tendeig egymásután következő esztendőben lévő Had- nagyok mellett, ha ujjlag arra választának Confirmál- tának, toties quoties elviselni sub poena — — fl. 25.

Az Hadnagyok Szabados Optio engedtetik négy Assessorokat illendőket maga mellé választani — nyol- czának pedig választása a Nemes Tanács Szabadságában legyen és álljon, ut etiam in Articulo 3. habetur.

Hogy pedig az öregbek is per vires Anuatum könnyebbitessenek, és respiriumot vesenek, minden esz- tendőnként, négy-négy Assessorok választassanak, a' jobb itéletű 's értelmesebb Atyáinkfiak közül, 's annál jobb, ha Litteratusok lehetnek, nem nézvéen ebben fertályra, hogy az Öregék közül a' kiknek illendőbb meitségek, vagy nagyobb nyavalyájok lézen könnyebbitessenek Al- ternatim való pihenéssel.

Az Öregék is kiket a' Nemes Tanács elválaszt Ass- sessorokra, nem akarja felvenni poenaja — — fl. 25.

Egyéb minden névvel nevezendő Tisztviselők is, u. m. Egyháziak, Malombíró, Várbírák, Szolga bírák és Ujj béválasztandó Atyáinkfiak is, ha be nem akarunk es- künni a' Tanácsba poenaja — — — — fl. 25.

Mindentéle Birságoknak, a' melyeknek Causájának meritalissának az Assessorok előtt kell és illik ágitáltatni, harmad része az Hadnagyé, két része pedig az Assesso- roké, meycik mind most, 's mind ennek előtte mindenek megnyugottak.

Edictum 2-um.

Tanátsbéli ember, a' Tanács végzéséért poena fl. 12, Tanács titkáának és ideje előtt való kinyilatkoztatá- saért, 's kiviteléért is — — — — fl. 12

A kik pedig nem Tanács fiak, és a' Tanács vég- zéseit meg szik poena — — — — fl. 3.

Város közönséges Gyűlését megvető Assessor bü- ntetetik — — — — fl. 1

Eskütt ember büntetetik — — — — denar 50.

Közember pedig büntetetik — — — — dr. 25.

Törvényes napot post habealo Assessor — dr. 50.

Első óra után egy órával menő Assessor dr. 12.

A' Propositók, Disentsiok, és Deliberatumok irásá- nak idején alienumot forgatok 's beszálók Compescaltas- sanak Cum poena — — — — dr. 12.

Ha pedig az Hadnagy a' Tanácsnak végzését ellor- ditáná, mely Conclusumból ment ki, vagy nem effectualná de facto büntetessék — — — — fl. 24.

Az Prokatorok Constitutiojokon kívül való szoláso- kért vagy Adversariusokhoz Collusiojokent az Articulus szerint Appr. Const. Fol. 208 et 209. büntetessének.

Edictum 3-um.

	flor	denár
Poena Calumnie Amissio Causae et	33	—
Poena Indebitea mely a keresetet illeti	16	50
Interlocutionae Indebiteae poena	6	—
Poena violationis Ledis	15	50
Poena emendae Linguae	16	50
Poena emandae Capitis	33	—
Poena mortui homagii	16	50
Minoris potentiae	25	—
Repulsionis	18	—
Inhibitionis	25	—
Contra dictionis	6	—
Depositionis Causae	1	50
Revolutio Procuratoris	1	50
Apud Ductorem in Aetibus Potentariis		
sanquinis effusi poena	6	—
Vibicibus poena	2	—

Ezek a' Törvény tövékké az Hadnagygyal együtt a' Vér Birság és Részmutatáson kívül, mivel az Asses- soroknak igen kevés fötetésük vagyon, a' melyek sok fá- radságok Compentalodják, ezen usus observatitván a' Vármegyében is melyet az Hadnagy tartozzék felszedni s elosztani. NB. A' Vérbirságról és Részről in Ao 1677 Zven Deliberatio iratott: A nemes Székek ugy tetszik, hogy a' Vér Birságok közül tsak az olyak illetik a Tisz- teket, kiket annak utanna törvényel nem protequalnak. De hogy a Vér Birságot is megfizessé valaki, 's azonban törvényel is protequalják érette nem látszik helyesnek, mert ugy poena duplicata lenne, 's két bört vonnának le egy husról. Azonban I. tagadja a vérontást, 's nem is Comprobáltott ellene azért méltán nem adta meg; de ha szintén Comprobáltott volna is, de mivel törvény- nyel keresik érette, azért az Inetus ab impetitione Do- mini Aetoris simpliciter de vibicibus, quoniam de pari- bus, par etiam Judicium.

A' Sokadalmokon kívül való Vásvárrám, három felé oszolván, egyik simpliciter Város számára tartassék meg; a' más rész lézen egyedül az Hadnagyé; az harmadik része pedig a Várbíráké. Sokadalmok idején csak az Assessoroké Hadnagygyki és Notariussal együtt.

Edictum 4-um.

A káromkodók és ékteleen sziktuak, 's szüléjek becs- telenitők 's rongálók. — Innepekot robottasággal, 's tor- bézolásal megrontok, ejtszakákon és sokadalmok idején lövöldözök büntetessének az Articulus szerint Apor. Co. part 3-o. It. 47. Art. 22. et It. 48. Art. 1-o. Innap ron- tók Appr. Const. part. 5-e. Edict. 51.

(Folyt. köv.)

ogsága és alkot- ve van: szivesen

nyosan szivesen yos felvirágzása. d nagy magyart zlató szó s a vá- blajtása — ugy- ngelyn körül fo- tetlen, a milyen y most ez meg- szünjék meg most

független, fele- Április 11-én

naga kiváltságai- ar nemzet jogait. márczius havában. ni kezdett: akkor öröm legszebb u. A virágnyílás llanatra elnömi- et és önzést. S kormány iránt. ezen dus virág-

az erkölcsi világ k is zudult olyan u hajtasait, de fenyegette. Örö- ggá vált, midőn a kik általunk ek: e házában et emészto har- is megkellott smát elszakadt.

Másfél évig tartó sok életet és sok mből dicsősége- előtt becsültté h, aldozatra kész szett el a 48-iki emelkedett ki zius 15 ike.

ezius 1-én egy k nyilvánítá a n serege nem lézi csatákban téről, hogy az Ilegen hatalom esavarni honvá- nemzet hőseit i üséget, hogy bezárta volna: többé sem elég

ü eleséggedés rámért szenved- leenni. S mikor nagy munkát at s biztosította magyar nemzet

syfus követ, ha- nra azon kö- nk új hajlékai

zképen, hanem ent mutogatjuk.

napot minden s a szebb jövő na a magyar

pidi Nagy- servandae.

yes meitség

fel nem venné nemini Contra

— fl. 50 na tovább nem alhattya recu- e sine poena

ink felől így

a' Tanács fiaí három esz-

Magával akart vinni, de mi ott maradtunk, mert nem voltunk képesek a kedves anyját magára hagyni, újból rántuk borult az éj a hold besütött az ablakon át, s halvány fényt hintett a halottnak még halványabb arcára. Most úgy tetszett, mintha ajkai vonaglottak szemei kinyitva rám tekintettek volna. Az egész csak gonosz álom volt! . . .

Elérkezett a temetés napja. A kis Tücsökkel egymás kezét fogva, sirva mentünk a koporsó után. Midőn a tántogó sir előtt állottunk és láttam abba a koporsót alá-súlyedni, s hallám a koporsóra hulló durva göröngyök tompa dübörgését, óh csak akkor láttam át valósággal, hogy mit veszítettem, s kétségbeesett fájdalommal kiáltam: Anyám, oh jó anyám!

Haza menve megegyeszer körül jártuk a házat, udvart, kertet és a kis Tücsök a legszebb virágokból még egy bokrétát szedett. A mekegő kecskőreik friss füvet adva, könyező szemekkel vattunk tőle bucsut és készülteket tettünk az utra Hamburg felé.

Nemsokára magunk mögött hagyva a várost, a nyilt országuton lépdeltünk. Még egyszer visszatekintettünk. A karesu torony utolsó ádvözetlet inté felénk, s csakhamar eltűntünk az erdő homályában. Hosszu ideig bolyongtunk a sötét erdőben, a nélkül, hogy az utat, vagy csak egy ösvénykét is találtunk volna. Emberrel sem találtunk, kitől az út felől kérdézősködjünk. A kis Tücsök elkezdett keservesen sirni. Lábaicskái véreztek és fel voltak dagadva. s a mellett az éhség és szomjuság is gyötört bennünket.

Végre az erdő világosodni kezdett, s egy sástól körülvett, tükör felületű tó terült el szemünk előtt. Bekés esend honolt felette. Vad vizi madarak repdestek ide-oda s könnyű szitakötők szállongtak a gyengén ingó vizi virágok körül. Nem messze a parttól, két hatalmas tölgy sűrű ágai alatt, egy régi, ómladozó kunyhó állott. A régi szalmafedél zöldmohával volt benöve, a kitört ablaktáblák olajba mártott papírral helyettesítve és a görbe kémény közel állott a beomláshoz.

Bizalmatlanul tekintgettünk az épen nem hívogató külsejű kunyhóra s vonakodva közeledtünk. De mielőtt elértük volna, a félig nyitott ajtóból egy csunya vén asszony jött elénk, kitől megijedve hátrálni kezdünk. A kis Tücsök hátam mögé rejtőző és onnan tekintgetett elő. A banya termete is ijesztő vala. Sovány, elaszott test, tarka, piszkos és szakadozott ruhákkal, hosszú sárga arccal, melyből két szürkés szem élesen szuróan tekintett ki, s az egész arc körülveve hosszú, szürke rendetlen hajjal, melyben örök időktől fogva nem járt fésű.

Először megállott, azután még egy lépéssel közelebb jött, hosszasan vigyorgott maga elé s élesen vizsgálóva nézett reánk; nemsokára megnyitotta fogatlan száját és hangosan rikácsolta:

— Na ti nullabacsák, miként bolyongtok magatok az erdőben és mit kerestek nálam?

Rögtén a „nyomorra“ gondoltam, de csakhamar összeszedve magam, mialatt a kis Tücsök még szorosabban a hátamhoz simult, felelém:

— Hamburgba akarunk menni.
— Hamburgba? hihhi! Hamburgba?

A vén banya csóváltgatta a fejét és vigyorgott.

— Mikép akarjátok ti ezt a több száz mérföldnyi utat megtenni? Neked fiu még csak menne valahogy, de mit csinálna ez a gyenge kicsi fergecske, kinek lábai már is ki vannak sebesedve a gyaloglástól.

Lehajlott a kis Tücsökhöz, ki ijedten huzodott hátrább tőle.

— No csak ne légy oly vad — mormolta a vén asszony tovább, — mert jölehet engem minden ember kerül és boszorkánynak neveznek, mégis jó vagyok az ilyen szegény kis gyermek irányában, mint te vagy. — Majd ismét intogott és fejét csóváltgatta folytatá:

— No csak jöjjetek a kunyhóba, a hol kaptok egy pohár friss és édes tejet, s aztán beszéljétek el, hogy miért is akartok Hamburgba menni?

Mialatt még valamit dünnyögött magában, előre bizogott, mi már kevésbé aggódva követők. Az alacsony, füstös kunyhóban egy puha moha ágyra ültünk és möhön ittuk az édes tejet. Azután elbeszéltem az öreg asszonynak, hogy miként történt minden; elbeszéltem neki anyám halálát és megmutattam a lepecsételt levelet.

A vén banya egy kissé fontolgtatva a dolgot így vélekedett:

— Igen fiám, neked meg kell azt az utat tenned, de ezt a kis jóságot nem viheted magaddal, hanem ő nálam marad és ha te Hamburgba érkezel utána küldesz és elviteted; pénzt is küldesz mert a szegény kicsike lábain nem messze mehetne.

A mint a kis Tücsök ezt hallotta, elkezdett keservesen sirni s mindenképen velem akart jönni. Azonban ez mitsem segített! Az öreg asszony hajthatatlan maradt és mi sirva vevünk egymástól bucsut. Titokban odacsuszattam neki az egyik ezüst tallért s megígértem, hogy minél előbb elfogom vitetni. Aztán esendesen mentem utamon tovább Hamburg felé.

Midőn így egyedül, egészen elhagyatva valék, alig voltam tíz éves, mégis már sejtettem, hogy mily nehéz az élet.

Hosszu és fárasztó utazás vala, Mentem hol gyalog,

hol százalomból felvéve szekéren, most egy pajtában aludva, majd a szabad ég alatt éjszakázva, éhség és szomjuság között. Végre mégis elértem Hamburgot, fáradtan éhesen és elrongyosodva.

Elkezdtem kérdézősködni az utca után, melyben Deeren utca lakott. Mind-nki ismerte és megmutatták az éhség érő épületek között, míg végre egy nagy háznál megállva, a vasas ajtó feletti tábláról olvashattam: „J. van Deeren.“

Vonakodva léptem be. Egy nagy és széles helyiségbe jutottam. Egy egész tömeg irnok ült ott, irtak serényen s alig tekintettek fel. Végre egyik megkérdezte, hogy mit akarok és a levelet el akarta venni. Azonban én nem adtam oda, hanem magával a főnökkel akartam beszélni. Erre egy kicsiny külön szobába vezettek.

(Folyt. köv.)

NYILTEK

A regále kötvények és az ezekre szóló járadék-szelvény birtokosainak beces figyelmebe ajánlom, hogy nevezett kötvényeket és járadék szelvényeket a napi árfolyam szerint a legmagasabb árban fizetem.

A járadék-szelvényeknek kötvényekre leendő átváltoztatását gyorsan és minden külön jutalék felszámítása nélkül eszközölöm.

A vidéken az érintkezés könnyebbítése céljából nevezett papírok megvásárlásával **Nagyenyeden Winkler János, és Gyulafehérvárt Jakabfy Albert** kereskedő urakat biztam meg nevenben.

2-8

Hutflesz Károly,
Kolozsvárt.

*J) E rovatban közöltékért nem vállal felelőséget a Szerk.

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. **TÖRÖK BERTALAN.**

Kiadótulajdonos: **WOKÁL JÁNOS.**

Fekete, fehér és színes selyemkelmék

métere 60 krtól 15 frt 65 krig, egyszínű és mintázott. — Ca. 240 különféle fajta és 2000 különböző színi, méter vagy vég számra bérmentve küld. **G. Henneberg** os, és kir. udvari szállító **Zürichben**, mintákat azonnal küld. „Levelekre Svájcba 10 kros bélyeg ragasztandó.“

86-1891. szám.

Arverési hirdetmény.

Alóirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz értelmében közhírré teszi, hogy a nagyenyedi kir. járásbíróság 3886-890. számú végzése által **Berkó Adolf** részére tövisi **Berko Salamon** ellen 950 frt tőke ennek 1890. év június hó 20 napjától számítandó 6 % kamatai és eddig összesen 57 frt 47 kr perkölttség erejéig kirendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróság foglalt és 303 frt 13 krra becsült üzleti követelésekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatak.

Mely árverésnek a 532 1891 sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínen vagyis Tövisen alperes lakásán leendő eszközölésére **1891. évi ápril hó 10-én** délelőtti 10 órája határidőül kitétik és venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak. Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Nagyenyeden, 1891. márczius 18.

Gajzágó Simon, kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 1149-891.

kir. ügyész.

Árlejtési-hirdetmény.

A gyulafehérvári kir. törvényszéki fogház épülettel szemben lévő ugynevezett szénkamra ud-

varán lévő két épület közötti üres téren építendő és e két épülettel összekötetésbe hozandó új épület létesítése céljából szükséges munkálatok biztosítása végett a gyulafehérvári kir. ügyészség hivatali helyiségében **1891. évi április hó 19-én d. e. 9 órakor szóbeli árlejtés** fog tartatni.

Kikiáltási ár az összes munkálatokra: **1651 frt 50 kr o. é.**

Az árlejtésen részt venni szándékozók az árlejtés kezdete előtt a kikiáltási ár 10 %-át bánatpénzül kötelesek letenni.

Idegen vállalkozók az árlejtés megkezdése előtt tartoznak megbízhatóságukat igazoló helyhatósági bizonylatokat bemutatni.

A részletes árlejtési feltételek és műszaki iratok a kir. ügyészségnél a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

A kir. ügyészségtől:

Gyulafehérváron, 1891. évi márczius 17.
CSIKI LÁSZLÓ
kir. ügyész.

Sz. 1130-891.

közig.

Pályázati hirdetmény.

Nagyenyed város hatósága rendőrségi osztályánál az egyik rendőrbiztosi állomás — halálozás folytán — végleg megüresedvén, annak az 1886. évi XXII. t.-cz. 77. §-a értelmében leendő betöltésére pályázat nyitattik.

Ezen állással 400 frt évi rendszeresített fizetés van egybekötve.

Felhivatnak pályázni kívánók szabályszerűen felszerelt pályázati kéréseiket f. évi ápril 16-ig Nagyenyed város tanácsához benyújtani.

A városi tanácsból.

Nagyenyeden, 1891. márczius hó 27-én.

Kovács Gyula,
polgármester.

Szám 7276/890.

tkvi

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság által **Spannberg Gyuláné** szül. **Meiszer Helenának** id. **Spannberg Gyula** elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 86 frt tőke követelés ennek és pedig 20 frt után 1886. június 24-től, 20 frt után 1887. június 24-től, 20 frt után 1888. évi június 24-től és 20 frt után 1889. évi június hó 24-től járó 6% kamatai 10 frt 5 kr perbeli 5 frt 50 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 6 frt 50 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett tekintettel az 1881. évi 60. t.-cz. 156 §-nak e pontjára — a **Spannberg Gyula** és neje **Meiszer Heléna** nevére felvett a n.-enyedi 625 sz. tkvbn A+I rendszám alatti házaz telekre 600 frt megállapított kikiáltási árban elrendeltetik.

Az árverés 1891-ik évi ápril hó 21-ik napján d. e. 9 órakor ezen kir. jbróság tkvi irodájában fog megtartatni.

Arverezni szándékozók végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlanok becsáranak 10%-át készpénzben, vagy ovadék képes értékpapirban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltva után 2 egyenlő részletben 30, 60, nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6%-os kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói leteti pöntárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. jbróság mint telekkönyvi hatóságnál és Nagyenyed város tanácsánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíróság, mint tkönyvi hatóság

Nagyenyed, 1891. jan. 12. **Vinczenti,** kir. aljbíró.

MARKOVITS LAJOS

óras és ékszerész

NAGYENYEDEN a nemzeti szállodával szemben.

Ajánlja a helybeli és vidéki n. é. közönség b. figyelmébe raktárát: mindennemű **arany és ezüst ékszerekben, csinos tárgyak alkalmi ajándékul.**

Dus választék mindennemű **SVAJCZI ZSEBÓRÁKBAN,** diszes kiállítású **INGA ÓRAK** és minden más fajta **FALI és ÉBRESZTŐ ÓRÁKBAN.**

A raktáramon levő ékszerek, a m. kir. fémjelző hivatal által hitelesítve vannak. Elvállalok mindennemű **óra és ékszerjavításokat** a legjutányosabb árban. — Régi töredék arany és ezüstöt becserelek avagy beváltok pénzül.

Nálam vásárolt avagy nálam javított órákért **felelőséget vállalok.**

A nagymérvű pártfogást, — a melylyel Nagyenyed város és vidéke igen tisztelt közönsége üzletemet elhalmozta — ezután is kérve maradok teljes tisztelettel

FENTI

Nyomatott Wokál Jánosnál Nagyenyeden.